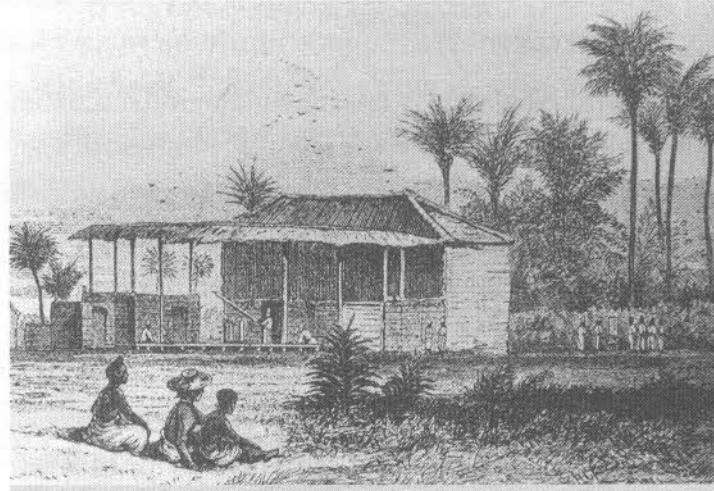

ตามรอยสุริยคราส R.5 ณ แหลมเจ้าลาย

จากข้อเขียน “สรรพคราสเพชรบูรี ร.5 ที่แหลมเจ้าลาย” ของลัม “Art Life” หนังสือพิมพ์เพชรภูมิ ฉบับวันที่ 16 กันยายน 2561 มีข้อผิดพลาดเรื่อง สถานที่ตั้งของสังเกตการณ์ของคณานักดาราศาสตร์ต่างประเทศที่เดินทางมาดู ปรากฏการณ์ สุริยุปราคา หรือ สุริยคราส ในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อปี พ.ศ. 2418 ผู้เขียนเข้าใจว่าเป็นบริเวณ “ปากคลองบางทะลุ” พื้นที่ติดต่อระหว่าง ต. แหลมผักเบี้ย กับ ต. หาดเจ้าสำราญ แต่เมื่อสำรวจพื้นที่แล้วข้อมูล จากชาวบ้าน พบว่า บริเวณปากคลองที่ตั้งของสุริยุปราคาคือ “ปากคลอง บางกุพ่า” ไม่ใช่ “ปากคลองบางทะลุ” ล้วนพื้นที่ที่ตั้งของสังเกตการณ์อยู่ในบริเวณ หมู่ 7 บ้านหนองตะพุก ต. หาดเจ้าสำราญ อ. เมืองเพชรบูรี

สืบเนื่องในวาระครบรอบ 150 ปีที่ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า เจ้ายุทธหัตถ迦ลที่ 4 ทรงคำนวณการเกิด “สุริยุปราคาเต็มดวง” ณ ตำบลหัวกอก จ. ประจวบคีรีขันธ์ เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2411 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครคีรี นำโดย น.ส. ประภาพรรณ ศรีสุข หัวหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จัดกิจกรรมเนื่องในวันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ “สรรพคราสหว้ากอ ร.4 สุริยคราสเพชรบูรี ร.5” จัดการเสนาวิชาการในหัวข้อ “สรรพคราสหว้ากอ ร.4 ถึงแหลมเจ้าลาย ร.5 : ใช้ตำราคำนวนและข้อมูลจากกรีนวิสและ อเมริกา” โดยมี คุณอารี สวัสดิ์ นายกสมาคมดาราศาสตร์ไทย และ คุณวรพล ไม้สน รองเลขาธิการสมาคมดาราศาสตร์ไทย ทำหน้าที่ผู้เสนาณ โงงสุกธรรม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครคีรี เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2561 ที่ผ่านมา

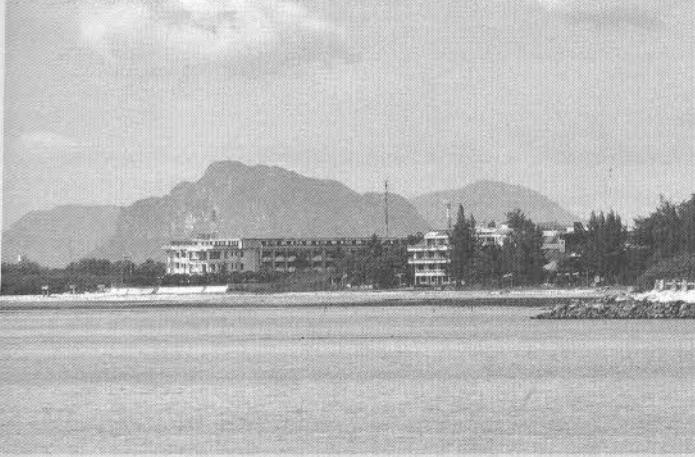
คุณอารี สวัสดิ์ นายกสมาคมดาราศาสตร์ไทย กล่าวว่า หลังจาก เกิดสุริยุปราคาเต็มดวง พ.ศ. 2411 จากนั้น 7 ปีต่อมา ได้เกิดปรากฏการณ์ “สุริยุปราคาเต็มดวง” อีกครั้ง เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2418 ในรัชสมัย พระบาท สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระองค์ได้มีพระราชหัตถเลขา

ห้องสังเกตการณ์สถาบันที่ตั้งก่อตั้งโดยกรรคน์ขนาดใหญ่ของคณานักวิจัยสุริยุปราคาที่แหลมเจ้าลาย ต. หาดเจ้าสำราญ จ. เพชรบูรี

เริ่มนักดาราศาสตร์จากต่างประเทศ มาสังเกตการณ์ในฐานะพระราชนักดุษฎี ณ แหลมเจ้าลาย เมืองเพชรบูรี

“แหลมเจ้าลาย” ปัจจุบันนี้คือ แหลมผักเบี้ย สถานที่ตั้งกล้องดูปรากฏการณ์ สุริยุปราคาเต็มดวงบริเวณที่บีบริเวณ “บ้านหนองตะพุก” หมู่ 7 ต. หาดเจ้าสำราญ อ. เมืองเพชรบูรี ในครั้งนั้นทางราชบัณฑิตสมาคมแห่งกรุงลอนดอน ได้ ตอบรับพระราชหัตถเลขา มีนักดาราศาสตร์เดินทางมาดูสิ่งมห helycon เนื่อง อาเทอร์ ชูสเตอร์, แฟรงก์ เอเด华ร์ด ลอตต์ และ เฟรเดอริก บีสเลีย์ นักวิจัย ยังมีนักดาราศาสตร์ชาวฝรั่งเศส คณานักวิจัยของ ดร. ปีแยร์ มองแซน ซึ่งตอนแรก

(ภาพบน) ภาพวาดหอคอยที่หมายตาธินะเลปักคลองบางกุฟ้า ต.หาดเจ้าสำราญ (ภาพล่าง) เกือกขาเจ้าลาย อ.ฉะอ่า ลักษณะ ใกล้เคียงกับภาพวาด

ภาพถ่ายบ้านเรือน และต้นมะพร้าวธินะเลหาดเจ้าสำราญในอดีต พื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถานที่ตั้งกล้องดูสุริยุปราคา

สภาพคลองหนองตะพุกในปัจจุบัน

ครุเจียบ กิตติพงษ์ พึงแตง อันอยู่บริเวณปากคลองบางกุฟ้า

ตั้งใจไปสังเกตการณ์ที่ประเทศพม่า แต่ขาดการติดต่อจึงเบลี่ยนเส้นทางมาประเทศไทยแทน และมีคุณของ สมเด็จเจ้าพระยาธรรมมาศรีสุริยวงศ์ (ช่วงบุนนาค) อดีตผู้สำเร็จราชการของไทย พระยาสุรินทร์ฤทธาไชย (เทศบุนนาค) เจ้าเมืองเพชรบุรี ได้นำตัวอนรับ ร่วมกับ นาวาเอกอัลเฟรด จูหัน ลอฟต์นายทหารเรือชาวอังกฤษที่เข้ามารับราชการในสยาม เดินทางล่องหนองน้ำมายังจุดสังเกตการณ์ เพื่อเตรียมความพร้อมดำเนินการกรอกสร้างหอคอยที่ใช้เป็นที่หมายตา หลังสังเกตการณ์ และเรื่องพักรับรองคณะนักศาสตร์

ช่วงระหว่างวันที่ 24 - 26 กันยายน 2561 ผู้เขียนและ ครุเจียบ-กิตติพงษ์ พึงแตง ผู้สนใจด้านประวัติศาสตร์ศิลป์วัฒนธรรมเมืองเพชรบุรี ได้ไปสำรวจสถานที่ที่คาดว่าจะเป็นพื้นที่ในการตั้งกล้องดูปรากฏการณ์สุริยุปราคาในสมัยรัชกาล

ที่ 5 ก่อนหน้านี้ประมาณ 3-4 ปี คณะกรรมการชุดเดิม ได้ลงสำรวจพื้นที่ดังกล่าว โดยใช้ข้อมูลลงจิจุด และละติจูดจากเอกสารหลักฐานที่ได้มีการบันทึกไว้ พบร่องรอยบริเวณกลางทุ่งนาหมู่บ้านหนองตะพุก

พื้นที่ “ปากคลองบางกุฟ้า” ตั้งอยู่ห่าง 6 ต.หาดเจ้าสำราญ อ.เมืองเพชรบุรี เป็นท่าจอดเรือประมงรายฝั่ง มีการหมนหินลงลึกไปในทะเล ลักษณะเป็นแหลมยื่นออกหากฝั่งไปประมาณ 40 เมตร ดูจากภาพเรียน “หอคอย” ในนิตยสาร Illustrated London News ฉบับวันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ. 1875 ภาพหอคอยที่สร้างขึ้นริมทะเลอ่าวไทย คาดว่าใช้เป็นที่หมายตาของคณะนักศาสตร์ที่เดินทางด้วยเรือ ในภาพเรียนมีอุป “คนนาบกระบอกองน้ำตาลเดินอยู่ริมชายทะเล” มองเห็น “ภูเขา” ที่ตั้งห่างออกไปเป็นจุดหลัง สันนิษฐานคือ เข้าเจ้าลาย มีชื่อ

ลูกเรือแล้วปิงกำลังจัดเตรียมอุปกรณ์ด้านความต้องการ

គុងមួល និង កុងមិញ ដែលបានរៀបចំឡើងជាប្រព័ន្ធផ្លូវការនៃការសង្គម

เรียกอีกว่า เขาใหญ่ หรือ เขานางพันธุรัตต์ ตั้งอยู่คำภูเขาหินปูนขนาดใหญ่ รูปร่างคล้ายผู้หญิงนอน ประดับกับใบไม้ในแผนที่เดินเรืออังกฤษ ระบุแหลมที่ยื่นจากชายฝั่งสู่ทะเลอ่าวไทยว่า แหลมเจ้าลาย ต่อมาเปลี่ยนชื่อเรียกเป็น แหลมผักเบี้ย ตามปัจจุบัน เรื่องชื่อเรียกจาก “แหลมเจ้าลาย” เป็น “แหลมผักเบี้ย” กันมาศึกษาดูก็คว้าเช่นกัน

ที่แรกเรามองไม่เห็นเทือกเขาเจ้าลาย เพราะมีทิวตันสนสูง遮บบดบัง เมื่อเดินไปเก็บบุญป่วยแหลม ภาพที่เห็นเป็นหัวคือ เทือกเขาเจ้าลาย ที่เราหมายตาไว้ แม้จะมีอาคารตึกแกร่งบดบังด้านล่างของเทือกเขา แต่เมื่อเปรียบเทียบกับภาพพادมเมื่อร้อยกว่าปีที่แล้ว ลักษณะเทือกเขาเจ้าลาย มีมุมมองที่เหมือนกัน เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นและน่ายินดีมากที่เราได้ยืนในบริเวณใกล้เคียงกัน เมื่อครั้งกว่าปีก่อน

น.ส.บังอร จันทร์แก้ว อายุ 55 ปี ชาวบ้านบางกุฟ้า บอกว่า สถานที่ดังกล่าวคงเป็นที่ซ่อนของยาเสพติดอย่างแน่นอน

บังอร จันทร์แก้ว

ปีน จันทร์ค่าด

สภาพที่เห็นเป็นทุ่งนาสองแห่ง ติดกับสวนเกษตรของ คุณลงพุด จักรจิม อายุ 66 ปี ชาวบ้านดอนคู่ ต.หนองขาน ที่มาชี้อีกที่น่าติดกับนาของลงพูน ชุดร่องสวนปลูกกล้มและไม้ชนิดอื่น ๆ ที่นาของคุณชินคือพื้นที่ที่ระบุว่า เป็นสถานที่ตั้งกล้องและอาคารสังเกตการณ์ รวมถึงโรงเรือนที่พักต่าง ๆ ปัจจุบันเป็นผืนนาแปลงใหญ่ที่ไม่มีร่องรอยสิ่งปลูกสร้างใด ๆ หลงเหลืออยู่อีกเล็กน้อยที่ในใจผู้เขียนและครูเจียมหวังว่า จะได้พบหลักฐานอะไรบาง เห็น หากยังคงหรือแท่นวางกล้องดูดาว

ในรายงานสุริยุปราคาเต็มดวงเมื่อวันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1875 ของนอร์เแมน ลีกอยเยอร์ และ อาเทอร์ ชูสเตอร์ เผยแพร่ไว้ตอนหนึ่งว่า “นาวาเอกลอฟต์สั่งว่าวิถีกับการเตรียมการรับคณะสังเกตภารณ์มาหลายวันในลักษณะใกล้เคียงมิลำาราในล่องทะเล ทำให้ยกเรือสำราญของถูกสร้างไว้ในลำารา ร่องน้ำในทะเลถูกหมายไว้เพื่อเป็นช่องให้เรือบรรทุกภรณ์สามารถแล่นเข้าไปในลำารา ฉะนั้นการนำอุปกรณ์ขึ้นฝั่งจึงได้รับการอำนวยความสะดวกมาก” ทั้งนี้ “ลำารา” น่าจะหมายถึง “คลองหนองตะพูก” มีปากคลองที่เดิมกับทะเล่ำถ่วงไทยที่ “น้ำ้นบวงพ้า” ปัจจุบันคลองได้แก้ไขยังคงมีอยู่

สำหรับ “หอสังเกตการณ์” ที่ “น้าวเอกล้อฟตั๊ส” สร้างขึ้นนั้นถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ หอเล็ก และ หอใหญ่ ห่างกันประมาณ 40 หลา หอสังเกตการณ์นี้ หลังใหญ่มีห้องมีเดียวบ้านปูด้วยกระเบื้องดินเผา อยู่สองด้าน ด้านหน้าเป็นเฉลียงยกพื้นปูด้วยไม้กระดานไว้สำหรับตั้งกล้องโทรทรรศน์ บันทึกของ เย็นรี ชอร์ ผู้ช่วยผู้บัญชาการเรือแล็บปิวิ่ง เยี่ยนถึงสภาพลักษณะหอสังเกตการณ์และที่พักคนงานด้วยภาษาสตรีไว้ว่า “...เป็นเรือนที่สร้างขึ้นจากไม้ไผ่และใบจากล้วน ๆ เรือนเหล่านี้ใหญ่มาก แต่ละหลังมีห้องโถงยาวจากหัวถึงท้าย เรือนหนึ่งห้องใช้เป็นห้องรวม ขนาดห้องชั้นในห้องนอน หน้าเรือนเป็นชานสายยาง หันหน้าหาชายทะเล มีบันไดขึ้นชานเรือนทึ่งสองข้างชั้นห้อง โครงสร้างทั้งหมดคงเก็บไว้เรือนขนาดเชื่องที่มูมทั้งสี่ ล้วนทำด้วยไม้ไผ่ ฝาเรือนฝา กันน้ำห้อง และหลังคามุงด้วยใบจากที่ร้อยเป็นตับไว้ ฟืนเรือนทำด้วยฟางสับ...”

เป็นการใช้มิปัญญาการสร้างที่อยู่อาศัยแบบ “เรือนเครื่องมูก” ที่ใช้สุดห่างไกลจากธรรมชาติในห้องถิน ได้แก่ ไม้ไผ่ ใบจาก ใบatal เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จึงไม่หลงเหลืออยู่ในพื้นที่ ทั้งนี้การลงพื้นที่สำรวจของผู้เชี่ยวชาญใช้วงเวลา 2-3 วัน ได้เพียงข้อมูลเบื้องต้น ถ้ามีประจำเดือนใหม่จะนำเสนอนอกาสต่อไป.

ขอบคุณข้อมูลและภาพถ่ายจาก คณวิชญ เอื้อสูเกียรติ หนังสือ
จดหมายเหตุราชาศาสตร์สยามประเทศ รัชกาลที่ 5 ถึงรัชกาลที่ 8. ॥